

La Veu de Tortosa

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 11 Febrer de 1900

Núm. 11

FELICITACIÓ

Al enterarnos del primer discurs del senyor Cañellas pronunciat en lo Congrès 'ns apressurarem a trasmetrer el següent telegrama :

« Don Joan Cañellas, Diputat, Madrid Tortosa 5, 9 matí: LA VEU DE TORTOSA felicita a vosté per sa heróyca campanya en favor dels catalans, considerantla la millor de cuantes s' han fet defensant a Catalunya.— Director, MESTRE. »

Catalunya en lo Congrès

Casi 'ls veig. Repantigats y ab la vista fixada a la del Sr. Cañellas, buscant en les moviments d' aquest la expressió de lo que sentia glatir en son cor lo simpàtic Diputat per Tarragona-Reus ja que la mitat dels repapats en aquelles poltrones no fan cas may dels arguments, sino que sa conducta s' acomoda a la màgica direcció d' una batuta que 's veu y no 's toca.

Los pares de la majoria tenen sempre duas joguinas en sas mans pera entreindres:

¡Un bombo y un xiulet!

Parla un dels de la conlloga, y sense fixarse en que 'l discurs aquell está tan plé de bonas ideas com una pilota de goma, allavors, la gent repantigada aixorda al auditori donant cops al bombo.

Parla un dels de la oposició, allavors s' encen lo foch, toca 'l President a somatent y 'l ressó dels xiulets re-truny per tot l' hemicicle.

Lo poble... paga que paga.

Se perden les batalles, però al donarne compte, surt un *hombre de estado* y aconsella al pahis molta calma, gran serenitat y major patriotisme. *Todo se ha perdido, diu, pero no hemos de desconfiar en estos momentos históricos en que la patria reclama grandes sacrificios.* Després..... surt a relluhir Sagunto, Numancia, Covadonga, les Naves, el Salado, San Quintin, San Marcial, etc. etc. que

son veritables glories, es veritat, però 'ls que les portaren a terme no constitueix lo verdader bolori d' aqueixos xerraires que tant s' allunyen, en sos fets y en sas ideas, de l' abnegació dels héroes de nostra historia patria, quines glories son pera 'n aqueixos negociacions de la paraula, com los fochs d' artifici que fan brillar pera lluhir la festa y després... fum y res més.

Aquesta es per vergonya nostra la politica espanyola. Molts rodeos, grans cops d' efecte, canonades ab pólvora sola.

Tothom te dret a fer politica; tothom treballa per la seguretat del individu. Lliberals y conservadors, enrahonem a totes hores y pregonem, ab un entusiasme, digne de millor causa, qu' ells son los autors del sistema lliberal que permet al ciutadà associarse y propagar sas doctrines dintre del bon sentit y de la legalitat.

Fins avuy totes les causes, bones y dolentes, trobaven defensors en lo Congrès.

Cañellas, que tan elocuent y encertat ha estat, s' ha trobat tot sol al defensar a Catalunya!... y al tractar la qüestió del Governador de Lleyda, baix lo punt de vista legal, l' esvalot ha creixcut y per compte de rahons convincents, del fons d' aquell safreig han brollat paraules insultants y demostracions tan sorolloses com incorrectes.

Al parlar de la llengua catalana li han trencat lo discurs als crits de: *No, lengua, no, dialecto, dialecto, dialecto.* Aquestes paraules més qu' una escomesa a Catalunya, es un insult a la Real Academia Espanyola que reconegué, anys enrera, com a *Llengua*, la llengua catalana. ¿Peró que saben aquella gent de tot aixó?...

Ens diuen *separatistes*, y l' escut nacional d' Espanya que figura en la Exposició de París n' ostenta en son quartel les barres de Catalunya; ens diuen *separatistes*, y mentres per tota Espanya se predica regionalisme sense que ningú 'ls hi digue res, a nosaltres s' ens vol amordassar.

Ja tenia rahó aquell polítich caste-

llá que al parlar de nostra terra sempre deya: *Nuestras posesiones de Cataluña.* No 'ns faltava altra cosa que veure 'ns atacats per lo zangolotino y simpàtic Diputat per San Feliu, l' eximi y terrible orador Sr. Sedó. ¡Oh joventut aprofitada! ¡O terror d' os mares!

Lo Sr. Cañellas, ha estat a l' altura de son dever y per aixó mereix bé de la patria; ha defensat a sa terra ab calor y patriotisme y desenrotllat lògicament lo programa de Manresa y la seva legalitat. S' ha quedat tot sol defensan a Catalunya, y dihém tot sol perque 'l Sr. Soler y March fen molt no ha fet tot lo que devia.

Los altres Diputats de Catalunya no dehuen parlar may en nom de sos districtes respectius, sino com a *enviats diplomàtics estrangers*, puig poch més ó menos aixó han donat a entendre ells y les fogoses majories, y minories. Catalunya está dins d' Espanya y per la senyera de la patria han treballat los catalans ab tan d' entusiasme com los demés y n' obstant d' apareixer *jigantes en Gerona, gloriosos en el Bruch y héroes en Africa*, avuy se 'ns tracta pitjor qu' als tagalos.

Francesch Mestre y Noè.

Tortosa, Febrer de 1900.

La qüestió catalana en lo Congrès

DISCURS DE 'N JOAN CAÑELLAS

Sentim moltíssim que 'l reduhit espay de nostre setmanari no 'ns permeteixca publicar integros los valents y eloqüentíssims discursos que 'l entusiasta Diputat per la Circumscripció de Tarragona 'N Joan Cañellas, ha pronunciat aquestos dies al Congrès ab motiu dels atropells comesos pel Governador Civil de Lleyda contra les Associacions catalanistes.

Prou voldriem nosaltres imprimir ab lletres d' or la grandiloqüent defensa que de nostra aymada terra ha fet l' eximi Diputat catalá, ab tanta abnegació com energia y ab tant d' entusiasme com plé de rahó.

Ja que per lo motiu explicat no podem reproduir en nostres columnes discursos tan patriotichs, ens contenterem en honrar nostra publicació reproduhint l'extracte dels mateixos publicat en la secció telegràfica de nostre volgut confrare *La Veu de Catalunya*. Es com segueix:

«Madrid, 5, 3:54 tarde.

El Congrés está molt més concorregut que d'ordinari. Las tribunas ocupadas.

Se llegeix entre remors la proposició del senyor Cañellas, en que 's demana que 'l Congrés declari que la doctrina del ministre de la Governació calificant d' il·lícit el programa catalanista, es contraria á la Lley.

(Molts diputats ocupan las gradas y 's promou algún xibarri).

S' aixeca á defensar la proposició 'l senyor Cañellas.

Diu que 'l apoyará breument, perque sols desitja que 'l jefe del Govern exposi 'l seu criteri sobre la legalitat de la doctrina catalanista.

Retrau diferents manifestacions fetas sobre aquest punt en altres épocas pel senyor Silvela. (Fortas interrupcions y soroll en els banchs de la majoria).

Diu que parla com á diputat espanyol y catalá á la vegada, sense representar á cap fracció política.

Combat fortament als polítichs, calificantlos de la causa primera del enfonsament del Estat. (Protestas y confusió).

Se dol de que al defensar á Catalunya, trepitjada pel Govern, se trobi sol. (Varis diputats catalans demanan á la una la paraula.)

Nega que Catalunya siga enemiga de Espanya. Lo que sembla al sentirvos, afirma, es que vosaltres sigau enemichs de Catalunya.

S' exclama de que Catalunya no tinga altra representació al Congrés. Molts dels que representan districtes de ma terra—diu—ni saben parlar la llengua catalana...

(Confusió indescriptible. De tots cantons de la Cambra se senten crits).

—No llengua, dialecte! dialecte!—diu un coro infernal.

(L' orador vol reprendre 'l discurs, més se fa difícil.—Dialecte! dialecte! repeteixen entre crits y cops als púpitres, de per tot arreu).

Al seguir el senyor Cañellas, diu que Catalunya de lo qu' es enemiga es de la centralisació absorbent que mata totas sas energías.

Novas interrupcions.

Sospén el seu discurs per una estona l' orador, y el senyor Villaverde llegeix un projecte de lley declarant caducats els comptes pendents de Cuba, Puertorico y Filipinas, del exerci de 1893 94, hagin sigut presentadas ó no al Tribunal de Comptes.

Reprén el senyor Cañellas el discurs.

Manifesta que abans de formarse 'l actual situació, en Silvela, en un article publicat en *El Dia*, se va declarar, millor que regionalista, separatista.

Diu que alashoras la premsa catalanista va dir que las sevas aspiracions no anavan tan lluny.

Demostra que 'ls antagonismes entre las regions no las han fomentat may els catalans, com ho fan castellans y andalusos.

Escándol fenomenal.

Protestas é interrupcions.

Demostra la seva afirmació ab un artí-

cle den Silvela, en el que 's deya que 'ls andalusos eran ingovernables, y per son natural no deurian formar part de la Corona d' Espanya. (La veu del orador s' enfosqueix per las protestas y 'l soroll).

Afirma que la unió den Silvela ab en Polavieja se feu sobre la base d' implantar un programa regionalista, y aquest no s' abandoná fins á la retirada del senyor Durán y Bas del ministeri.

Sosté que 'l incumpliment de las promesas del Govern origina 'l apartament de Catalunya. Allí,—diu,—ningú 's preocupa ja de lo que fan els governants, tothom que s' estima s' allunya de la política, y 'ls joves surten de la Universitat de Barcelona casi sense sapiguer que hi hagi Corts espanyolas.

(Se reproduheix l' escándol. Els diputats increpan al orador. Dels banchs de la majoria surten veus de «¡vaya que juventud!» «¡Así serán ellos!»).

(El senyor Aguilera nega desaforadament lo que diu el senyor Cañellas).

Després d' uns moments consegueix tornar á enraonar el senyor Cañellas.

Afirma que en temps den Cánovas no s' hauria retrassat ni un dia la discussió d' aquest assumpto tan important, perque ell podia tenir ideas equivocadas, però era home de govern.

Retreu á alguns diputats catalans que no volgueren firmar la seva proposició.

En Rosal l' interromp, dihentli que la proposició que li va llegir era diferente de la presentada.

En Cañellas ho desmenteix; en Rosal ho reafirma y 'ls demás diputats catalans asenteixen á las paraulas d' aquest.

Acabat l' incident, el senyor Cañellas diu que 'l programa de Manresa ha sigut presentat al trono, y no va fer escriuir á ningú, y en tot temps, fins ara, els jutges no han trobat res que dir á la seva propaganda.

Poden, per lo tant,—exclama—el senyor Dato y Silvela quedarse abrassats, á l' opinió d' aquell Jutge de Lleyda, jo 'm quedo ab l' opinió sostinguda y practicada pels demás jutges, ben contraria á aquella.

Llegeix la carta den Silvela al president de l' Unió Catalanista, en la que 's declara que si las doctrinas del programa de Manresa poden ser utópicas, no poden prohibirse may, per ser una elucubració política que cap perfectament dintre de la legalitat.

Ja ho veyeu—diu—las autoritats de Lleyda han corregit al senyor Silvela.

Murmulls y soroll.

Madrid, 6, 3:55—5:30 tarde.

La Cambra está concorreguda. Las tribunas ocupadas d' abans d' obrirse la sessió.

Pel saló de conferencias y pels passa dissos, se discuteix ab vivesa.

Se dona per cert que 'l debat que 's reprén avuy sobre la proposició Cañellas durará alguns dias. Se prososan intervenirhi els quefes de las minorías.

Alguns ministerials voldrian ofegar el debat per creure que posa en evidencia la importancia del regionalisme.

S' obra la sessió notantse la presencia de tots els diputats catalans.

El senyor Dato

El ministre de la Governació reprén la contesta al senyor Cañellas.

Comensa per anunciar el propòsit del Govern de portar á la práctica la més ampla descentralisació, á fi d' apartar las ad-

ministracions provincial y municipal de tota qüestió política.

Diu que aquestos propòsits eran els que tenia el Govern al venir al Poder y en ells se manté sens rectificarse pera res.

Afirma que 'l Govern está disposat á promulgar reformas obertament descentralisadoras, que á tenor d' ellas se convocarán Assambleas regionals dels Ajuntaments pera que deliberin sobre els interesos que 'ls hi sigan comuns y posin las funciones de governar en mans dels que pугan ser responsables dels seus actes.

Anuncia altras reformas de detall que segons el ministre, completaran la realisació d' un programa verament descentralisador.

El Govern—diu—presentará aviat á las Corts un projecte basat en els principis indicats, que clar, sense equivochs pero á la vegada sense mermar la soberania del Estat y sense solucions autonómicas que debilitin la Patria, pugni ser la realisació dels ideals del Govern y afiansar al mateix temps la unitat política d' Espanya.

(La majoria y minorías aplaudeixen. La Cambra está caldejada).

El senyor Cañellas

Rectifica el diputat per Tarragona-Reus. Senyala ab vivesa la contradicció entre la doctrina sostinguda pel senyor Silvela en la sessió del 24 de Janer últim y la teoria mantinguda ara pel senyor Dato, deduhintne que menos que 'l senyor Silvela rectificui el seu criteri, no es llógich que el senyor Dato segueixi en el banch blau. (La majoria reb aquesta afirmació ab remors y riallas).

Insisteix en els arguments aduhits en el seu discurs, demostrant que en el acte realisat per las autoritats de Lleyda 's concullen els drets individuals, y diu que si aixó avuy no 's rectifica tenim á damunt el perill que la mateixa conducta se seguixi demá en las demás provincias d' Espanya.

Sosté que la opinió catalana está davant per davant del Govern, per la conducta dels seus funcionarios y veu ab gust que 's porti aquesta qüestió al Congrés, com ho demostran els telefonemas que l' important Centre Nacional Catalá ha dirigit als diputats catalans, excitantlos á defensar la proposició per ell presentada.

Diu que apart de dit Centre Nacional Catalá, diferents associacions catalanistas han pregat als diputats de las sevas circunscripcions, que apoyin la seva proposició, no ab la redacció actual, sino també en la primera forma en que estava redactada.

Espera que 'ls diputats catalans no 's farán sorts á las indicacions de Catalunya y apoyarán resoltament la seva segona proposició.

Acaba aludint als quefes de las minorías.

El senyor Dato

Parla para rectificar el ministre de la Governació, nega que hi hagi prevenció per part de cap provincia d' Espanya, referent á las de Catalunya, y que las de Catalunya ne sentin per cap de las demás regions d' Espanya.

Diu que 'ls mateixos catalans, estimant més el terror de Catalunya que 'l de Galicia, estiman á la vegada á una mateixa patria espanyola, qu' es la gran, la de tots.

Incident ruidós

El diputat senyor Orellana interromp al ministre dihentli: «No debía S. S. levantar muertos.»

El senyor Cañellas li contesta que aixó

d' aixecar morts ne deu saber ell per experiència propia.

(En aquest moment se promou un escàndol fenomenal; la presidència trenca la campaneta. Tothom crida: ningú s' entén.

Els senyors Portago y Orellana increpan als diputats catalans.

El senyor Portago 's dirigeix al senyor Lletget perque donava la rahó al senyor Cañellas dihent: «Els diputats que tenen suplicatori per estafa deuen callar.

El senyor Azcárate s' aixeca indignat, dihent al senyor Portago: «¿Parla S. S. en termes generals?»

Portago.—No.

(Segueixen els cops de campaneta).

El senyor Pidal, que presideix, no encerta a posar ordre.

La Cambra en aquell moment te l' aspecte d' un safreig. La excitació es gran.

Pren la paraula 'l president, y en párrafos eloqüents convida als diputats a refrenarse indicant que 'ls furs y la magestat del Parlament deuen amparar sempre als diputats qu' enrahonin, siguin las que 's vulguin las sevas ideas.

Segueix el senyor Dato

Calmat una mica 'l Parlament, segueix en la paraula 'l ministre pera mantenir la doctrina de que 'l Govern no pot fer declaracions en cap sentit concret respecte a la legalitat ó ilegalitat dels estatuts de las societats catalanistas de Lleyda mentres no parlin els tribunals.

No hi ha prevenció, diu, en aquest Govern contra las llibertats existents consagradas per la Constitució.

Afirma que ni ahir digué ni sosté avuy que l' actual Governador de Lleyda hagi precedit ab acert ni fos mereixedor de censura.

Abans de jutjar, manifesta, acostumo a depurar els fets, pero la conducia del Governador de Lleyda ve per sí sola justificada ab l' auto del jutge declarant il·licits els estatuts de las associacions catalanistas.

Recorda que la part interessada pot fer encara prospera la validesa dels estatuts, recorrent al tribunal superior, y aquest será qui digui la última paraula sobre 'l particular.

Nega que declarés que 'l programa de Manresa es atentori a la integritat de la patria, ni que cau de plé baix la sanció de la ley de primer de Janer últim.

Acaba dihent que 'l Govern no ha atentat a cap llibertat ab l' ocorregut a Lleyda y manifestant que atenent a que 'l desitg del senyor Cañellas no ha sigut altre que plantejar un debat sobre aquell cas concret, y qu' es un fet la necessitat que las Corts no suspenguin la tasca d' aprovar els Pressupostos, demana al senyor Cañellas que retiri la proposició.

En cas contrari, diu, prego a la majoria que la refusi.

El senyor Sedó

Parla el senyor Sedó pera alusions.

Diu que 'l senyor Cañellas ha portat a colació al Congrés al partit catalanista.

(El senyor Soler y March l' interromp, dihentli que no hi ha cap partit catalanista).

El senyor Sedó continua senyalant las diferencias que hi ha entre la descentralisació administrativa y el regionalisme, recordant el discurs pronunciat a Manresa pel senyor Permanyer, que diu que molts catalans no 'n tenen prou ab la descentralisació.

Diu que havém de felicitarlos de las declaracions fetas aquesta tarde pel senyor Dato, en sentit descentralisador, encara

que creu que no n' hi ha prou ab ellas.

Acaba dedicant grandíssims elogis al Director de *La Veu de Catalunya*.

El senyor Soler y March

Intervé per' alusions el diputat per Manresa.

Comensa dihent que la seva situació es molt dura, perque li faltan dots parlamentarias.

Insisteix en dir que Catalunya está al costat d' Espanya y que las glorias espanyolas son també glorias catalanas.

¿Per ventura—diu—no está Catalunya baix la mateixa soberania que las demás regions? Afirma que el programa catalanista de Manresa, es el sostingut per la Unió Catalanista y que las doctrinas d' aquesta son las que fonamentan els Estatuts presentats a la aprovació del governador de Lleyda.

Fa veure ab eloqüencia la contradicció que hi ha al dir que no 's vol declarar ilegal el programa de Manresa, y s' ho declaran els estatuts d' un entitat que 'l té per bandera.

Llegeix l' auto del Jutge de Lleyda en que 's nega a reformar l' auto anterior denegant l' autorisació pera que 's domiciliés a Lleyda la Unió Catalanista.

COLABORACIÓ DE LA VEU DE TORTOSA

FÈM PATRIA

La unió fa la forsa; per lo tant la unió de molts ideals cap un sol ideal reforsará y farà més factible aquest ideal; aixis es, que com més units estarém els catalans en la idea veritable de la Pàtria y llur renaixement, més forsa tindrem, y més sencer y prompte nostre ideal será un fet.

Més, per dissort, molts son los destorbs qu' entorpeixen la unió de tots els catalans cap a la idea veritable de la Pàtria, y un d' ells, sens dubte lo més capdal, és la filiació als partits espanyols, que tart, per desgracia, s' ha ficat dins a casa nostra.

Son pochels nostres Compatricis que no estiguin tocats d' eix mal: Uns pertanyent al partit lliberal ó conservador; altres, al republicá y altres al carlí ó integrista, resultant un aplech de ideals tan oposats entre si, que l' un destrueix a l' altre, de tal manera, que llur reconciliació s' ha fet impossible.

Donchs bé, de tots aquestos ideals que, uns corrumputs y altres desganyats, forman l' actual desgavell polítich de la Espanya unitaria, no n' hi há cap que impliqui la regeneració de la Nacionalitat Catalana; perque, prou y massa que ho hém vist per experiència, los qu' han governat y governan desde 'l Poder Central, ho han fet tan malament com han pogut, centralisant y exelavisant cada dia més y més las Nacionalitats espanyolas, fins al punt que, algunas d' ellas, casi han perdut del tot la consciencia de llur personalitat. Y 'ls qu' encare no s' han assegut a

l' escá del Poder, sa conducta política n' és una proba ben clara de lo que han sigut, son y foren pera vetllar amatents per la independència autonómica de las Nacionalitats espanyolas.

Y no podia esser d' altre manera: perque pera salvar a Catalunya, és necessari que l' ideal de salvació neixi de sas fonts, y 'ls que hi beuhen, estiguin impregnats de llur esperit; y cap d' aqueixos partits espanyols posseheix tals qualitats; puig sas fonts y son esperit no és altre que l' espanyolista; no és altre que 'l tradicional espanyol de subjectar Catalunya a la preponderancia de Castella, y feros cada dia més espanyols y menys catalans. Y encare que alguns ja volen ser quelcom regionalistas, ho son en las formas descentralisadoras, però no fins arribar a reconeixer y treballar pera la reivindicació de las Nacionalitats lliures de que 's componia l' antich reyalme espanyol.

Per consegüent catalans que trepitjém aqueix boci de terror que anomenam Catalunya; que respirém l' ayre de nostra única y verdadera Pàtria; qu' estém units per los llassos de la llengua, rassa, historia y modo de ser: abandoném pera sempre eixos partits espanyols que son la ruina de Catalunya y de cap manera la seva salvació; apartemnos d' ells com del principal enemich de la Pàtria, y, detestant nostra vida passada, acoblemnos sota la bandera del renaixement nacionalista catalá, tenint present que nostre lema ha d' esser: *Catalunya pels Catalans*. Aixis será com farém de nostra Pàtria un poble gran y rich; aixis será com desvetllarém a Catalunya, fent que s' administri y 's dicti las lleys segons sas necessitats y modo d' esser; aixis será com, predicant arreu nostra doctrina catalanista, arribará un jorn en que, tots els catalans, tindrem consciencia de la Personalitat Catalana y, allavors, tots gojosos, dirém a nostres fills: Nostre ideal és un fèt; Nosaltres l' havem dexondit trevallantlo, y vosaltres lo gosareu, fent de Catalunya un poble com cal.

P. Q.

Tarragona, Febrer de 1900.

¡JA HI TORNÉM A SER!

La proposició den Cañellas contra las arbitrarias disposicions del governador de Lleyda, ha despertat las iras dels pares de la patria. La ja famosa *qüestió catalana*, que ab sa gran perspicacia doná per morta el senyor Silvela dias enrera, s' ha plantejat de nou al Congrés, ab més forsa y ab més empena que may,

Es molt lo que passa al Parlament espanyol d' algun temps ensá.

UNA MICA D' HISTORIA

Se perden las colonias, s' enfonzan duas escuadras, se firma una pau humiliant y vergonyosa, y quan al Congrés y al Senat s' entaulan debats sobre aquestos fets gravíssims, els més graves que á un Estat poden ocorre, la discussió s' ensopeix y acaba per consunció un cop comensada. Mes, ocorre algun fet á Catalunya que 's relaciona ab las corrents autonomistas que aquí prenen més forsa cada dia, aquest fet rodola fins al Parlament, y ¡ja la tenim armada!

Els pares de la patria abandonan la seva serietat olimpica de las sessions de *calma* y deixan de banda las amigables barallas de las sessions *mogudas*. Alashoras la cosa va de debó. Desapareixen banderas y coloraynas, y tots, sens distinció de partits, llensan á chor un xáfeh d' in-sults contra Catalunya. Els catalans son una xusma de *mercachifles* odiosos; nostra llengua es un miserable *dialecto* que hauria de desapareixe en *aras de la unidad nacional*; el catalanisme es un crim esgarrifós de lesa patria.

Las aspiracions autonomistas de Catalunya tenen la virtut d' ajuntar á tota la politiqueria d' ofici: *Tots son uns* contra aquestas aspiracions, com *tots son uns* de portar l' Estat espanyol á la ruina.

Y 's dona aquell cas que senyalava en Cañellas com auguri d' aconteixements gravíssims; que 'ls que parlan com á catalans se troban sols, completament sols, enfront de tot el Parlament. No hi ha majoria y minorias; no hi ha més que 'ls defensors desacreditats d' una política més desacreditada encara, que s' alsan furiosos contra las salvadoras aspiracions de Catalunya.

La sessió d' ahir al Congrés, ho posá novament de manifest aixó, y creyém fermament que en Cañellas, al provocarla, va fer un gran servey á Catalunya y á la causa que defensem. Hi ha molts catalans que no 's despertaren á la veu dels defensors de Catalunya y que 's despertan á la cridoria dels seus enemichs.

No ho volém saber si en Cañellas las professa de cor las doctrinas, quina legitimitat defensá ahir al Congrés. No la volém saber la seva historia política. Jutjant als homes pels seus actes, dihém que 'l seu discurs li ha guanyat l' aplauso de tots els catalans com li guanyá la protesta de tots els politichs espanyols.

¡Y aquest aplauso y aquesta protesta, fa ja temps que van á la una, tan á la una, que faria arrugar el front als homes del Estat espanyol... si á Espanya n' hi haguessin d' homes d' Estat.

(De *La Veu de Catalunya*).

Wifred lo Pilós es una de las grans figuras de la Historia Catalana.

Descendent, segons alguns cronistas, del comtat d' Aussona, segons altres, de la branca Carlovingia, al esser aclamat comte de Barcelona, procura ajermanar los diferents comtats de Catalunya, destruir y allunyar á l' enemich comú y lograr l' independencia de sa Patria; aquest fou lo seu ideal.

Dotat de qualitats, sentint ver amor per sa Patria y tenint gran prestigi entre 'ls catalans, prompte sabé ferse voler y respectar de tots, recuperant pam á pam gran part de la terra catalana presa encar de la dominació mora, y repoblantla ab los naturals que fugint de sas llars s' havian refugiat al Pirineu.

¿Cóm lográ lo comte Wifred la independencia?

Uns diuen per son parentiu ab lo rey dels Franchs, altres en premi de sos serveys en la guerra, lo cert es que los drets que tenia á Catalunya Carles lo Calvo, los cedi á favor seu, fentne un estat independent y lliure.

Com de tots los héroes d' una época, la llegenda s' ha ocupat també de Wifred, embellint sos actes; se conta entre molts, la de que al trobarse ferit, ajudant al rey Carles, en una batalla contra 'ls Normands, aquest rey posant sa má en la ferida de nostre compte estampá los quatre dits rojos de sanch en son escut d' or, deixant la senyal de las quatre barras com á distintiu de la terra per ell governada; y encare avuy es la única senyera dels catalans.

No cuida solsament lo noble Wifred de robustir l' esperit guerrer de son poble, sino que procurá formar son ánima, construhint monestirs com lo de Sant Joan de las Abadessas y altres, logrant al fi portar á terme la gran obra de Ripoll, bressol de nostre Patria, haventse verificat la consagració (any 888) en sa presencia y ab tota la solemnitat, com una ofrena á Deu, perque amparés á la Nació Catalana que llavors naixia.

En sas voltas fou enterrat (any 898) deixant realitat lo somni de sa vida, la nacionalitat de Catalunya.

J. C. y A.

NOTICIES

Profondament impresionats participém á nostres llegidors la mort de nostre benvolgut y distingit amich lo Reverent Mossen Vicents Felis, Rector-Ecónomo de la Parroquia de Roquetas.

Jove, de reconegudes virtuts, d' amples coneixements y d' exquisita prudencia deixa un vuyt en lo cos parroquial, difícil d' omplir, y profund sentiment entre sos feligresos, amichs y companys.

Aquesta redacció que de tot cor plora tan trist succés, acompanya á s' afligida familia en la justificada pena que sent en aquest moments de verdadera proba, preguntant als llegidors de LA VEU DE TORTOSA, encomanin, ab nosaltres, á Deu l' ánima de tan exemplar Sacerdot. (A. C. S.)

En lo número següent donarém compte de les obres rebudes en nostra redacció, entre les quals hi figura el primer plech d' una obra que, baix la sábia direcció de nostre distingit paysá y estimat amich En Felip Pedrell se proposa editar una acreditada casa del estranger.

Ha mort en aquesta ciutat lo jove don Ramon Capafons y Forés, Director que fou del orfeó *La Tortosina*. (R. I. P.)

Se troba millorat de sa malaltia y en periodo convaleixent nostre estimat company y amich D. Sinasi Sabater.

Ens alegrém de tot cor.

Nostre estimat amich, lo jove Metje don Peré Cavallé ha sortit de la gravetat en que 's trobava, havent entrat ja al camí del restabliment, de lo que 'ns alegrém moltíssim.

Ha mort en l' arrabal de Jesus, ahont estava retirat fa molt temps degut á la seva enfermetat, lo Reverent Mossen Ramon Alsina, Rector d' Aldover, á quina parroquia ha deixat grats recorts de discreció y caritat. (Q. A. C. S.)

SECCIÓ RELIGIOSA

SOLEMPNE SEPTENARI

L' Associació d' Esclaves de Tortosa, dedica á Jesucrist en l' agonía y á María en sos Dolors los següents cults en la esglesia de Ntra. Sra. del Roser.

Lo Diumenje, 11 de Febrer, á les set del matí, hi haurá Missa resada, ab meditació é intermedis d' armonium. Per la tarde, á les quatre, s' escomensará 'l Septenari ab lo Trissagi seráfich cantat, meditació y sermó.

Aquestos cults se celebrarán sense interrupció tota la vinent setmana, ab la diferencia que la funció de la tarde escomensará á tres quarts de sis.

Diumenje, dia 18. A les set del matí Missa de Comunió general ab plática preparatoria y á les deu Missa á gran orquesta. Per la tarde, á les tres, professió y admissió de noves Germanes, comensánt, mitja hora després, la solemne funció ab lo Trissagi á Maria Santíssima, sermó y Salve Dolorosa.

En les funcions del vespre estaré exposat lo Santíssim Sagrament.

Los sermons van á carrech del distingit predicador Reverent D. Joseph Matorros, Capellá de les Oblates del Santíssim Redentor.

CORANTA HORAS

Dies y esglesias en que se celebrarán en lo present any de 1900:

Dies 7 y 9 de Febrer—En la esglesia del Convent de San Joan—10, 11 y 12, en lo Convent de la Concepció Puríssima—13, 14 y 15, idem, idem—16, 17 y 18 en lo Colegi de San Joseph—19, 20 y 21 en San Blay—22, 23 y 24, en la capella del Sagrari de la Seu—25, 26 y 27, en lo Seminari.

Tots els dies á les vuyt s' exposará 'l Santíssim Sagrament. A les nou se cantaré Missa solemne y á les cinch de la tarde se cantaré 'l Trissagi y 's resservará á S. D. M.

Per l' assistència á cada huy d' aquests actes hi ha concedides 40 dies d' indulgencia pel Ilm. Sr. Bisbe de la Diócesis doctor D. Pere Rocamora y García. (A. M. D. G.)

SANTS DE LA SETMANA

Diumenje, dia 11, Los set sants servents de María fundadors.—Dilluns, 12, Santa Eularia.—Dimars, 13, San Benigne.—Dimecres, 14, San Valentí.—Dijous, 15, San Faustino.—Divendres, 16, San Onéssim.—Disapte, 17, San Policroni.

Imp. de E. Cantero, San Blay, 34, Tortosa.